

РЕШЕНИЕ

№ 13212

гр. С., 27.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 56 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Н. Д. С. М.

при участието на секретаря П. Н. Н.
като разгледа докладваното от Н. Д. С. М. Гражданско дело № 20221110158239 по описа за 2022 година

Предявени са по реда на **чл. 422, ал. 1 ГПК** обективно кумулативно съединени **положителни установителни искове** с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 9, ал. 1 ЗПК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване съществуването на вземане за главница по договор за паричен заем, възнаградителна лихва и мораторна лихва, както и **осъдителни искове** с правно основание чл. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД за възнаграждения за предоставени допълнителни услуги.

Ищецът твърди, че между „П. К. Б.“ ЕООД, в качеството на кредитодател, и ответника, в качеството на кредитополучател, е сключен договор за потребителски кредит № 4000102**** от 18.08.2020 г., по силата на който кредиторът е предоставил на ответника кредит в размер на 600 лв. срещу задължението на ответника да погасява кредита на 11 месечни вноски, с размер на вноската от 65,09 лв., годишен процент на разходите от 48,26 %, годишен лихвен процент от 40,90 %, лихвен процент на ден 0,11 % и общо задължени по кредита в размер на 715,89 лв. Сочи, че кредитополучателят е ползвал допълнителни услуги „Фаст“ и „Флекси“, всяка от които на стойност съответно от 180 лв. и от 480 лв. При това общото задължение възлизало на 1375,89 лв., като общият размер на вноската бил определен на 125,09 лв. Твърди, че ответникът е погасил първите три пълни и една частична погасителна месечна вноска общо в размер на 378,87 лв. Поради изложеното иска се да се признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от **449,07 лв.**, представляваща неизплатена част от главница по договор за потребителски кредит № 4000102**** от 18.08.2020 г., сумата от **71,55 лв.**, представляваща договорно възнаграждение /без посочен период, за който е начислено/ и сумата от **82,59 лв.**, представляваща лихва за забава /без посочен период на дължимост/, както и съдът да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от **129,01 лв.**, представляваща непогасена част от възнаграждение за услугата „Фаст“, и сумата от **349,08 лв.**, представляваща непогасена част от възнаграждение за услугата „Флекси“.

Ответникът твърди, че договорът в цялост, както и отделни негови клаузи са нищожни поради нарушаване на императивни норми, свързани със съдържанието на договора. Оспорва и дължимостта на начислените задължения за допълнителни услуги, като счита, че тези разходи, като разходи по заема, следва да бъдат отчетени при формирането на годишния процент на разходите. Поддържа, че годишният процент на разходите е определен в противоречие с чл. 19, ал. 4 от ЗПК, а договорената възнаградителна лихва е нищожна като противоречаща на добрите нрави, тъй като годишният лихвен процент надхвърля трикратния размер на законната лихва. Поради поддържаната нищожност на сочените клаузи счита, че договорът за кредит е нищожен.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните, и като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Като безспорно и ненуждаещо се от доказване на основание чл. 153 ГПК е отделено обстоятелството, че между страните е сключен договор за кредит, по силата на който кредитодателят е предоставил на ответника заем в посочения в исковата молба размер, както и че кредитът е усвоен.

Представен е по делото договор за потребителски кредит Стандарт № 4000102**** г./18.08.2020 г. В р. VI. от договора за потребителски кредит са посочени условията, при които е сключен договорът, а именно – размер на кредита – 600 лв., срок на кредита – 11 месеца, размер на вноската по кредита – 65,09 лв., ГПР – 48,26 %; годишен лихвен процент – 40,90 %, лихвен процент на ден – 0,11 %; дължима сума по кредита – 715,89 лв., възнаграждение за закупена допълнителна услуга „Фаст“ – 180 лв., възнаграждение за закупена допълнителна услуга „Флекси“ – 480 лв., размер на вноската по закупен пакет от допълнителни услуги – 60 лв., общо задължение по кредита и по пакета от допълнителни услуги – 1375,89 лв., общ размер на вноската – 125,09 лв., дата на погасяване – 5–ти ден на месеца.

Договорът за потребителски кредит Стандарт № 4000102**** г./18.08.2020 г. е сключен при ОУ, представляващи неразделна част от договора.

Съгласно чл. 15.1 и чл. 15.2 от Общите условия към договора за кредит допълнителна услуга „Фаст“ предоставя право на потребителя кредит да му бъде отпуснат в рамките на 1 част от постъпване на искането, а допълнителна услуга „Флекси“ – право едностранно да променя погасителния си план при изпълнение на изискванията по чл. 15.2.1, 15.2.2 и 15.2.3. Правото да се възползва от тези допълнителни услуги има потребителят срещу заплащане на съответно допълнително възнаграждение. При съпоставка с уговорения погасителен план се установява, че тези възнаграждения за предоставянето на допълнителните услуги са изискуеми със сключване на договора, като страните се съгласяват възнагражденията за допълнителни услуги да бъдат разсрочени за срока на погасителния план на равни месечни вноски и прибавени към месечните вноски за погасяване на главницата.

От заключението по изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че във връзка с усвояния на 18.08.2020 г. от ответницата заем в размер от 600 лв. са извършени плащания на обща стойност от 378,87 лв., от които 150,93 лв. са отнесени за погасяване на главница, 44,34 лв. – за погасяване на договорна лихва, 181,91 лв. – за погасяване на допълнителни услуги, съответно 50,99 лв. за услугата „Фаст“ и 130,92 лв. за услугата „Флекси“, и 1,69 лв. – за погасяване на лихви за забава.

При така установените фактически обстоятелства по делото, съдът приема

от правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 във вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД и чл. 9, ал. 1 ЗПК:

За основателността на иска следва да се докаже по делото при условията на пълно и главно доказване от ищеца, че между страните по делото е сключен договор за потребителски кредит, по който кредитодателят е предоставил на кредитополучателя заем в посочения в исковата молба размер, който е усвоен, и за ответника е възникнало задължението за връщане на заемната сума.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира, че искът е неоснователен. Съображенията за това са следните:

На първо място, договорът за кредит представлява разновидност на договора за заем за потребление, който е реален договор, и за да се приеме, че е сключен и е породил действие, следва да е налице реално предаване на заемната сума от заемотателя на заемателя. При предаване на паричната сума е налице възникнало облигационно правоотношение, което поражда едностранно задължение за заемателя да върне заетата сума. Предвид неоспорване от ответника, а и с оглед данните по заключението по ССЧЕ, съдът приема, че по делото е доказано предаването и усвояването на заемната сума.

С оглед момента на сключване на договора – 18.08.2020 г., правоотношението по него се регламентира от ЗПК (в сила от 12.05.2010 г.).

Според легалната дефиниция, дадена в разпоредбата на чл. 9 ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане срещу задължение на длъжника - потребител да върне предоставената парична сума. Условие за неговата действителност е писмената форма - чл. 10, ал. 1 ЗПК.

Заемополучател по договора за потребителски кредит съгласно чл. 9, ал. 3 от ЗПК може да бъде всяко физическо лице, което действа извън рамките на своята професионална или търговска дейност.

С процесния договор са поети от кредитополучателя задължения за връщане на предоставената заемна сума, ведно с уговорената възнаградителна лихва.

Тъй като сключеният между страните по делото договор за потребителски кредит Стандарт № 4000102**** г./18.08.2020 г. по своята правна характеристика и съдържание представлява договор за потребителски кредит, валидността му и правните му последици следва да се съобразят с изискванията на специалния закон - ЗПК в релевантната му за периода редакция, като същият се регламентира и от ЗЗП. Съгласно чл. 146, ал. 1 ЗЗП неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако не са уговорени индивидуално. Неравноправна клауза е всяка уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравноправие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя. В случая, процесният договор е сключен при ОУ, т. е. при предварително определени от страна на кредитора договорни клаузи.

В р. VI. от договора за потребителски кредит са посочени условията, при които е сключен договорът, а именно – размер на кредита – 600 лв., срок на кредита – 11 месеца, размер на вноската по кредита – 65,09 лв., ГПР – 48,26 %; годишен лихвен процент – 40,90 %, лихвен процент на ден – 0,11 %; дължима сума по кредита – 715,89

лв., възнаграждение за закупена допълнителна услуга „Фаст“ – 180 лв., възнаграждение за закупена допълнителна услуга „Флекси“ – 480 лв., размер на вноската по закупен пакет от допълнителни услуги – 60 лв., общо задължение по кредита и по пакета от допълнителни услуги – 1375,89 лв., общ размер на вноската – 125,09 лв., дата на погасяване – 5-ти ден на месеца.

Съдът следи служебно за нищожността на договорните клаузи, предмет на договора, когато тя е свързана с противоречие на закона или на добрите нрави и това противоречие произтича пряко от твърденията и доказателства по делото, както е в настоящия случай.

За да се отговори на въпроса дали процесният договор е нищожен поради противоречие със закона следва да се имат предвид разпоредбите на глава VI от ЗПК – „Недействителност на договора за потребителски кредит, неравноправни клаузи“, според които всяка клауза в договор за потребителски кредит с фиксиран лихвен процент, която определя обезщетение за кредитора, по - голямо от посоченото в чл. 32, ал. 4, е нищожна, а когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен.

Съгласно т. 9 и т. 10 на чл. 11 от ЗПК договорът трябва да съдържа лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент, като и годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на ГПР по определения в приложение № 1 начин.

В случая договорът за потребителски кредит съдържа част от информацията, посочена в т. 9 и т. 10 на чл. 11 ЗПК – посочен е годишният лихвен процент – 41,17 %, като не е предвидена възможност за промяната му, тъй като същият е фиксиран, и общата сума, дължима от потребителя по кредита, изчислена към момента на сключване на договора, посочен е и годишният процент на разходите – 48,26 %. Изготвен е и погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски – изискване на чл. 11, ал. 1, т. 7 и 11 ЗПК. Предвидена е и възможността кредитополучателят да се откаже от кредита в определен срок, налице е информация за размера на лихвения процент на ден /чл. 11, ал. 1, т. 20 от ЗПК/. Установен е фиксиран лихвен процент, изключващ необходимостта да се съдържа методика за изчисляване на референтен процент, съгласно чл. 33а ЗПК /чл. 11, ал. 1, т. 9а/.

Същевременно по убеждение на настоящата инстанция процесният договор за кредит не отговаря на императивните изисквания на чл. 19, ал. 4 ЗПК, според която годишният процент на разходите не може да бъде по - висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република Б., е в сила от 23.07.2014 г. и е приложима по отношение на процесния договор за потребителски кредит.

Съгласно разпоредбата на [чл. 19, ал. 1 ЗПК](#) годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Съгласно [§ 1, т. 1 от ДР на ЗПК](#) "общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита,

включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси. Съгласно т. 2 "обща сума, дължима от потребителя" е сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита за потребителя. Съгласно разясненията, дадени от Съда на ЕС по [дело C-779/18](#), съдът разполага с възможността да контролира неравноправния характер при определяне на годишния процент на разходите, дори при законово установената граница.

Към датата на сключване на договора за потребителски кредит размерът на законната лихва е 10 % при основен лихвен процент, определен от БНБ 0 % плюс 10 пункта отгоре. В случая формално определения в договора размер на ГПР не надвишава пет пъти размера на законната лихва /арг. от чл. 19, ал. 4 ЗПК/. Същевременно в договора липсва ясно посочване на методиката на формиране на годишния процент на разходите по кредита /кои компоненти са включени в него и как се формира посочения в договора ГПР от 48,26 %/. Освен лихвата, в ГПР се включват и всички разходи, съпътстващи кредита, включително уговорените възнаграждения за предоставени допълнителни услуги. По това съображение така посоченият формално ГПР не отговаря на действителния, тъй като в него не са включени разходите за допълнителни услуги. Тези възнаграждения, чието заплащане е предвидено в т. VI и които са подробно изброени в т. 15 от ОУ, неразделна част от договора за кредит представляват по своята същност разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит и е следвало да бъдат включени в ГПР. Като не е сторил това, ищецът е пречатствал възможността за възприемане от страна на потребителя на поетата от последния финансова тежест. Така ищецът е заобиколил забраната на чл. 19, ал. 4 ЗПК, тъй като ако беше включил посочените разходи за допълнителни услуги в годишния процент на разходите, то размерът му би се увеличил над предвидения в посочената разпоредба. Това обосновава от своя страна противоречие на договора с [чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК](#), което е самостоятелно основание за недействителност на договора на основание [чл. 22 ЗПК](#).

На следващо място, съдът счита, че уговорената в р. VI. от процесния договор за потребителски кредит клауза, касаеща фиксирания годишен лихвен процент по заема – 40,90 %, е нищожна и поради противоречие с добрите нрави.

Съгласно разясненията, дадени в Тълкувателно решение № 1/2009 г. ОСТК, ВКС, добрите нрави са неписани и несистематизирани морални правила без конкретика, но които, изхождайки от принципа за справедливост, са общоприети в обществото и субектите на правото следва да се ръководят от тях. Въпреки тяхната абстрактност законът им е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на противоречието на договора със закона /чл. 26, ал. 1 ЗЗД/.

Възнаградителната лихва е цена за предоставеното ползване на заетата сума. Съгласно трайната практика на ВКС, обективизирана в Решение N 906/30.12.2004 г. по гр. д. N 1106/03 г., II г. о., Решение N 378/18.05.2006 г. по гр. д. N 315/05 г., II г. о., и Определение N 901/10.07.2015 г. по гр. д. N 6295/14 г., IV г. о., клаузата за заплащане

на възнаградителна лихва противоречи на добрите нрави, когато надвишава три пъти размера на законната лихва за забава. Към момента на сключване на процесния договор за потребителски кредит - 18.08.2020 г. размерът на законната лихва по просрочени парични задължения, определена по реда на чл. 1, ал. 1 от ПМС № 72/08.04.1994 г., е 10 %. Следователно максималният размер, до който може да бъде уговаряна възнаградителна лихва, съгласно трайната съдебна практика, е 30 %. В случая е уговорен годишен лихвен процент от 40,90 %, който надхвърля допустимия размер. Ето защо, съдът приема, че така уговорената договорна възнаградителна лихва противоречи на добрите нрави, на принципа на справедливост и добросъвестност в гражданския и търговския оборот и за еквивалентност на насрещните престации. Клаузата, регламентираща размера на договорната лихва, е нищожна на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, като противоречаща на добрите нрави.

Съгласно чл. 26, ал. 4 ЗЗД нищожността на отделните части на договора не води до нищожност на договора, когато те са заместени по право от повелителните норми на закона или когато може да се предположи, че сделката би могла да бъде сключена и без недействителните ѝ части. В случая, не е налице нито една от тези две хипотези – нищожните клаузи на процесния договор относно определянето на процента възнаградителна лихва и ГПР не могат да бъдат заместени по право от повелителните норми на закона, нито договорът за потребителски кредит би бил сключен, ако в него не са включени двете клаузи, като се изхожда от възмездния характер на договора и включването на клаузи за договаряне на лихвен процент по кредита и ГПР по него са въведени като изрично изискване на чл. 11, ал. 1, т. 9 и 10 ЗПК. Ето защо, не е приложима разпоредбата на чл. 26, ал. 4 ЗЗД и нищожността на посочените клаузи на процесния договор обуславя недействителност на целия договор. Тъй като съдът приема, че уговорката за лихвения процент и за ГПР, съдържащи се в договора за паричен заем, са в противоречие с разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 9 и 10 ЗПК, то договорът за потребителски кредит е недействителен на основание чл. 22 ЗПК поради противоречие с конкретни императивни разпоредби на ЗПК.

Съгласно чл. 23 ЗПК когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Ето защо не се дължат и претендираните вземания за възнаграждения за допълнителни услуги. По отношение на същите за пълнота следва да се посочи още следното:

Договорените в чл. 15.1 и чл. 15.2 от Общите условия към договора за кредит възнаграждения за допълнителни услуги предоставят съответно право на потребителя кредит да му бъде отпуснат в рамките на 1 част от постъпване на искането, и право едностранно да променя погасителния си план при изпълнение на изискванията по чл. 15.2.1, 15.2.2 и 15.2.3.

Заплащането на тези възнаграждения от потребителя е предварително, т. е. то е дължимо само за възможността за предоставянето на тези услуги, като е без значение дали те ще бъдат ползвани реално. Същевременно принципът на добросъвестност и справедливост при договарянето изискват потребителят да заплати такса за реалното ползване на определена услуга, а не за хипотетичното ѝ ползване. Съгласно чл. 10а, ал. 2 ЗПК кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Легално определение на понятието „управление на кредита“ не се съдържа нито в закона, нито в договора или в ОУ. Като се изхожда от общоприетия му смисъл, както и от целта на закона, под понятието „управление на кредита“ следва да се разбира дейността, извършвана от кредитодателя

по фактическо реализиране на задължението по договора за кредит, дейността по събиране и осчетоводяване на вземането и събиране на информация за движението на сумите по сметката на кредитополучателя, проследяване на постъпленията и други подобни дейности, свързани с обслужване на задължението и събиране на вземането. Ето защо, следва да се приеме, че възнагражденията за допълнителни услуги са такава за управление на кредита.

Под „допълнителни услуги“ по чл. 10а, ал. 1 ЗПК следва да се разбират такива услуги, които нямат пряко отношение към насрещните престации – предоставяне на парична сума и връщане на заемната сума /заедно с възнаградителна лихва/ на определен падеж. Допълнителни услуги са например издаването на различни референции, удостоверения и служебни бележи за отпуснатия кредит, за размера на текущото задължение или за добросъвестното поведение на клиента.

В случая, посочената допълнителна услуга „Флекси“ по своята същност е насочена към действия, целящи осигуряване на изпълнението на задълженията на потребителя по договора. Събирането на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита, обаче е изрично забранено с разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 ЗПК.

Следователно включването на пакета допълнителни услуги срещу заплащането на възнаграждение е от една страна в противоречие със закона, тъй като кредиторът няма право да събира такси за усвояване и управление на кредита, а от друга страна – заобикаляне на закона, тъй като тези разходи са разходи по заема и би следвало да бъдат отчетени при формиране на годишния процент на разходите.

Както бе посочено, на основание чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

В случая, на ответника е предоставен кредит в размер на 600 лв., който представлява чистата стойност на кредита. В погасяване на кредита са извършени плащания на обща стойност от 378,87 лв. Остатъкът от 221,13 лв. обаче не би могъл да бъде присъден в настоящото производство, тъй като в този случай би се стигнало до подмяна на основанието, на което е предявен иска за главница. Разпоредбата на чл. 23 ЗПК е аналогична на чл. 34 ЗЗД, според който „когато договорът бъде признат за нищожен или бъде унищожен, всяка от страните трябва да върне на другата страна всичко, което е получила от нея“, и се базира на принципа на недопустимост на неоснователното обогатяване. Признаването на чистата стойност на кредита за дължима на извъндоговорно основание, предвидено в чл. 23 ЗПК, би представлявало произнасяне на съда по нещо, различно от поисканото – да се произнесе дали претендираната сума е дължима на основание договорно правоотношение.

Предвид изложеното по-горе, предявените искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 9, ал. 1 ЗПК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от **449,07 лв.**, представляваща неизплатена част от главница по договор за потребителски кредит № 4000102**** от 18.08.2020 г., сумата от **71,55 лв.**, представляваща договорно възнаграждение /без посочен период, за който е начислено/ и сумата от **82,59 лв.**, представляваща лихва за забава /без посочен период на дължимост/, както и за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **129,01 лв.**, представляваща непогасена част от възнаграждение за услугата „Фаст“, и сумата от **349,08 лв.**, представляваща непогасена част от възнаграждение за услугата „Флекси“, следва да се

отхвърлят като неоснователни.

По разноските:

Предвид изхода на спора право да бъдат присъдени разноски в нейна ползва има ответната страна.

Ответната страна претендира разноски в заповедното производство в размер на 100 лв. за платено в брой възнаграждение за адвокат.

По отношение на претендираните разноски за заповедното производство, съдът взе предвид, че възражението не се постановява в самостоятелен състезателен процес, а е само предпоставка за предявяване на материалното право на кредитора по исков път, в което исково производство длъжникът следва да изчерпи възраженията си за неоснователност на иска. Законът изрично освобождава длъжника от задължението да мотивира възражението си, поради което и доколкото защитата му в исковото производство по реда на чл. 422 ГПК би била напълно аналогична, няма основание да бъде възмездяван двукратно за едно и също нещо. *(в този смисъл например Определение № 45 от 23.01.2019 г. на ВКС по ч. т. д. № 3074/2018 г., I т. о., ТК)*. От друга страна, макар и да не е необходимо, длъжникът може да мотивира възражението си, както и да ползва правна защита и да упълномощи адвокат, като страните по договора за правна защита и съдействие свободно могат да уговорят възнаграждение и за изготвяне на възражението – било то мотивирано или не. При разпределяне на отговорността за разноски обаче, съответно при натоварване на насрещната страна, следва да се отчете обусловената и несамостоятелна роля на защитата чрез депозиране на възражение по чл. 414 ГПК, като насрещната страна не следва да се натоварва с разноски за дублираща се или дори бланкетна в някои случаи защита. Доколкото адвокатът има признато от закона право на възнаграждение, респективно и на страната, която го е упълномощила, следва да се присъдят разноски за заплащане на такова, когато защитата е успешна, то при направени разноски в заповедното производство това право следва да бъде упражнено в рамките по чл. 6, т. 5, предл. последно от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като се присъди адвокатско възнаграждение като за изготвяне на молба, т.е. в размер от 50 лв. съгласно приложимата редакция към момента на сключване на договора за правна защита *(в този смисъл Определение № 140 от 19.03.2020 г. на ВКС по ч. т. д. № 236/2020 г., II т. о., ТК и Определение № 50119 от 13.06.2023 г. на ВКС по т. д. № 1883/2021 г., II т. о., ТК, Определение № 473 от 28.06.2023 г. на ВКС по к. т. д. № 2466/2022 г.)*. Ето защо ищецът следва да бъде осъден за заплати на ответника сумата от **50 лв.**, представляваща разноски в заповедното производство.

Направено е и искане за присъждане на разноски за исковото производство за адвокатско възнаграждение в полза на упълномощения представител адв. Р. К. Р., САК, която е осъществила безплатна правна помощ на ответника по реда на чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 ЗАдв. Предвид изхода на спора ищецът следва да бъде осъден за заплати на адвокат Р. К. Р., САК, на основание чл. 38, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 3 ЗА сумата от **409 лв.**, представляваща дължимо адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ на ответника за исковото производство, определено съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „П. К. Б.“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. Б. N 49, бл. 53Е, вх. В, срещу Н. Ц. Ж., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „Е. Й.“ № 94, **положителни установителни иски** с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 9, ал. 1 ЗПК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от **449,07 лв.**, представляваща неизплатена част от главница по договор за потребителски кредит № 4000102**** от 18.08.2020 г., сумата от **71,55 лв.**, представляваща договорно възнаграждение /без посочен период, за който е начислено/ и сумата от **82,59 лв.**, представляваща лихва за забава /без посочен период на дължимост/, както **осъдителни иски** за сумата от **129,01 лв.**, представляваща непогасена част от възнаграждение за услугата „Фаст“, и сумата от **349,08 лв.**, представляваща непогасена част от възнаграждение за услугата „Флекси“, като неоснователни.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „П. К. Б.“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. Б. N 49, бл. 53Е, вх. В, да заплати на Н. Ц. Ж., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „Е. Й.“ № 94 сумата от **50 лв.**, представляваща разноски за заповедното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 ЗАДв. „П. К. Б.“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. Б. N 49, бл. 53Е, вх. В, да заплати на адв. Р. К. Р., САК, ЕГН *****, сумата от **409 лв.**, представляваща дължимо адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ на ответника за исковото производство.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в 2 – седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____